

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**

Warszawa, 27 kwietnia 2022 r.

DIH-3.707.52.2022.AB

DECYZJA DIH - III/56/2022

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2021 r. poz. 735 z późn. zm.), art. 1 ust. 3 oraz art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2020 r. poz. 1706) oraz art. 91 pkt 25 oraz pkt 26 lit. c, art. 92 pkt 5 i 6 oraz art. 93 ust. 2 i 5 z ustawy z dnia 11 września 2015 r. o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym (Dz. U. z 2020 r. poz. 1893 z późn. zm.), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w przedmiocie odwołania od decyzji PO.23.ZSE.7.2022.DB Mazowieckiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej z dnia 25 lutego 2022 r. (nr akt: DR.8361.265.2021), na mocy której przedsiębiorcy Pani Marcie Dudkiewicz, prowadzącej działalność gospodarczą pod nazwą: FIRMA HANDLOWO USŁUGOWA DuMa Dudkiewicz Marta w Radomiu wymierzono karę pieniężną w wysokości 5 000 zł (słownie: pięć tysięcy złotych) z tytułu niedopełnienia obowiązków wynikających z art. 37 ust. 4 w zw. z art. 37 ust. 1 - 3 oraz art. 39 pkt 2 ww. ustawy o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów **utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.**

Uzasadnienie

W dniach 2 – 16 grudnia 2021 r. inspektorzy reprezentujący Mazowieckiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej (zwanego dalej: „Mazowieckim WIIH”, „organem pierwszej instancji”), działając na podstawie upoważnienia nr DR 312/2021 z 2 grudnia 2021 r., przeprowadzili kontrolę w punkcie sprzedaży na (...), należącym do przedsiębiorcy (...) (zwanego dalej: „stroną”, „stroną postępowania”, „przedsiębiorcą”).

Zgodnie z art. 48 ust. 11 pkt 1 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. Prawo przedsiębiorców (Dz.U. z 2021 r. poz. 162 z późn. zm.) (zwanego dalej: „Prawem przedsiębiorców”), nie dokonano zawiadomienia o zamiarze wszczęcia kontroli, ponieważ kontrolę przeprowadzono na podstawie bezpośrednio stosowanych przepisów prawa Unii Europejskiej.

Kontrolę przeprowadzono w obecności przedsiębiorcy p. (...).

Kontrolowany przedsiębiorca oferował do sprzedaży m.in.. zegarki, radiobudziki, itp.).

W dniu rozpoczęcia kontroli ustalono, że ww. przedsiębiorca wbrew ciążącemu na nim obowiązkowi wynikającemu z art. 37 ust. 4 ustawy o zużytym sprzęcie, nie umieścił w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji, o których mowa w art. 37 ust. 1-3 ustawy o zużytym sprzęcie, a wskazujących że:

- dystrybutor obowiązany jest do nieodpłatnego odbioru zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych w punkcie sprzedaży, o ile zużyty sprzęt jest tego samego rodzaju i pełnił te same funkcje co sprzęt sprzedawany,
- dystrybutor, dostarczając nabywcy sprzęt przeznaczony dla gospodarstw domowych, obowiązany jest do nieodpłatnego odbioru zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych w miejscu dostawy tego sprzętu, o ile zużyty sprzęt jest tego samego rodzaju i pełnił te same funkcje co sprzęt dostarczony,
- dystrybutor prowadzący jednostkę handlu detalicznego o powierzchni sprzedaży w rozumieniu art. 2 pkt 19 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym wynoszącej co najmniej 400 m² poświęconej sprzedaży sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych, jest obowiązany do nieodpłatnego przyjęcia w tej jednostce lub w jej bezpośredniej bliskości zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych, którego żaden z zewnętrznych wymiarów nie przekracza 25 cm, bez konieczności zakupu nowego sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych.

Dodatkowo inspektorzy w toku kontroli stwierdzili, że przedsiębiorca nie wywiesił informacji, o punktach zbierania zużytego sprzętu, co narusza art. 39 pkt 2 ww. ustawy.

W toku kontroli inspektorzy poinformowali kontrolowanego o konsekwencjach wynikających z art. 91 pkt 25 i 26 lit c ustawy o zużytym sprzęcie, za nieprzestrzeganie przepisów art. 37 i 39 ww. ustawy.

Pani (...) w oświadczeniu z 2 grudnia 2021 r. wskazała m.in., że nieodpłatnie odbiera, w punkcie sprzedaży (...), zużyty sprzęt pochodzący z gospodarstw domowych, o ile zużyty sprzęt jest tego samego rodzaju i pełnił te same funkcje co sprzedawany. Ponadto kontrolowana poinformowała, że nie dostarcza nabywcom sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych. Klienci kupują sprzęt w sklepie na miejscu. Powierzchnia sprzedaży wynosi ok 50 m² w związku z czym nie przyjmuje nieodpłatnie zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych, którego żaden z wymiarów nie przekracza 25 cm, bez konieczności zakupu nowego sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych. Ponadto strona poinformowała, że nie prowadzi sprzedaży przez Internet. Pani (...) oświadczyła również, że w jej punkcie sprzedaży (...) nie są uwidocznione informacje, o których mowa w art. 37 ust. 1 - 3 oraz art. 39 pkt 2 ustawy o zużytym sprzęcie, jednak zobowiązuje się do umieszczenia tych informacji w widocznym miejscu w terminie do 9 grudnia 2021 r.

Wszystkie ustalenia kontroli zostały zawarte w protokole kontroli z 16 grudnia 2021 r. (nr akt kontroli DR.8361.265.2021), do którego kontrolowany nie wniósł uwag.

W oparciu o zebrany materiał dowodowy, na podstawie art. 61 § 1 i 4 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2021 r. poz. 735 z późn. zm.) (zwanej dalej: „Kpa”), Mazowiecki WIIH zawiadomieniem z dnia 27 stycznia 2022 r., poinformował przedsiębiorcę (...) o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego, w przedmiocie wymierzenia kary pieniężnej określonej w art. 91 pkt 25 i 26 lit. c ustawy o zużyтым sprzęcie. Jednocześnie poinformowano przedsiębiorcę, że zgodnie z art. 10 § 1 Kpa stronie przysługuje prawo do wypowiedzania się co do zebranych dowodów i materiałów.

W odpowiedzi na powyższe zawiadomienie przedsiębiorca (...) w piśmie z 7 lutego 2022 r. wskazała, że sklep zajmuje się głównie sprzedażą biżuterii złotej i srebrnej oraz zegarków. Przedsiębiorca w powyższym oświadczeniu wskazała m.in., że zaraz po kontroli umieściła wymagane przepisami prawa informacje. W powyższym piśmie strona również wniosła o odstąpienie od wymierzenia kary pieniężnej.

W dniu 25 lutego 2022 r. Mazowiecki WIIH, na podstawie art. 91 pkt 25 oraz pkt 26 lit. c, art. 92 pkt 5 i 6, art. 93 ust. 2 i 5 ustawy o zużyтым sprzęcie oraz art. 104 Kpa, wydał decyzję na mocy której, przedsiębiorcy Pani (...), wymierzono karę pieniężną w wysokości 5 000 zł (słownie: pięć tysięcy złotych), z tytułu niedopełnienia obowiązków dystrybutora, określonych w:

- art. 37 ust. 4 ustawy o zużyтым sprzęcie, tj. nieumieszczenie w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji w zakresie, o którym mowa w art. 37 ust. 1 – 3 ww. ustawy,
- art. 39 pkt 2 ww. ustawy, tj. nieumieszczenie w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji o punktach zbierania zużytego sprzętu.

W dniu 28 marca 2022 r. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (zwany dalej: „Prezesem UOKiK” albo „organem drugiej instancji”) otrzymał za pośrednictwem Mazowieckiego WIIH odwołanie od ww. decyzji.

W piśmie przekazującym odwołanie strona wskazała, że podczas kontroli firma była w reorganizacji, ponadto w jednym jej punkcie są wymagane informacje odnośnie zużytego sprzętu, natomiast w drugim punkcie sprzedaży nie zdążyła wywiesić ww. informacji, ale udzielana była ona ustnie. Jednocześnie strona poinformowała, że wszystkie nieprawidłowości zostały natychmiast usunięte. Przedsiębiorca wskazał również na niekorzystną sytuację finansową spowodowaną pandemią, ciągłymi obostrzeniami oraz ciągłymi podwyżkami cen prądu, gazu, czynszu, które nie pozwalają na dodatkowe tak wysokie opłaty. W związku z powyższym strona wniosła o zmniejszenie wymiaru kary pieniężnej.

Ponadto w załączonym do pisma odwołaniu strona zarzuciła przedmiotowej decyzji naruszenie:

- 1) art. 37 ust. 3 ustawy o zużytym sprzęcie, poprzez błędne uznanie, że strona spełnia definicję dystrybutora, o którym mowa w ust. 3, podczas gdy ustawodawca nałożył obowiązek wynikający z ust. 3 wyłącznie na dystrybutora prowadzącego jednostkę handlu detalicznego o powierzchni sprzedaży wynoszącej co najmniej 400 m², poświęconej sprzedaży sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych, której to definicji skarżąca nie spełnia, a tym samym nie mogła naruszyć obowiązku, o którym mowa w art. 37 ust. 3 ustawy o zużytym sprzęcie;
- 2) art. 37 ust. 4 ustawy o zużytym sprzęcie poprzez uznanie, że strona jest zobowiązana do umieszczenia informacji zawartych w art. 37 ust. 1 – 3 ww. ustawy, podczas gdy skarżąca nie jest dystrybutorem prowadzącym jednostkę handlu detalicznego o powierzchni sprzedaży o powierzchni sprzedaży w rozumieniu art. 2 pkt 19 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym wynoszącej co najmniej 400 m² poświęconej sprzedaży sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych, a zatem nie podlega obowiązkowi, o którym mowa w art. 37 ust. 3 powyższej ustawy;
- 3) art. 91 pkt. 25 w zw. z art. 93 ust. 2 ww. ustawy, poprzez nałożenie na stronę pieniężnej kary administracyjnej w sytuacji gdy strona nie podlega obowiązkowi, o którym mowa w art. 37 ust. 3 ustawy o zużytym sprzęcie, a w konsekwencji nie mogło dojść do naruszenia obowiązku o którym mowa w art. 37 ust. 4 ww. ustawy;
- 4) art. 7 w zw. z art. 777 w zw. z art. 80 Kpa polegającego na nie wyczerpującym zebraniu i rozpatrzeniu całego materiału dowodowego i niepodjęciu wszelkich kroków niezbędnych do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego i załatwienia sprawy, w tym niewyjaśnienia, pomimo przedstawienia stanowiska przez stronę, że skarżąca nie jest prowadzącym jednostkę handlu detalicznego o powierzchni wynoszącej co najmniej 400 m² poświęconej sprzedaży sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych, zatem nie podlega obowiązkowi, o którym mowa w art. 37 ust. 4 ustawy o zużytym sprzęcie, a w konsekwencji nie mogła naruszyć tego artykułu;
- 5) art. 7a § 1 Kpa poprzez jego niezastosowanie i przyjęcie, że strona podlega obowiązkowi wskazanemu w art. 37 ust. 3 ustawy o zużytym sprzęcie, pomimo powzięcia uzasadnionych wątpliwości na podstawie pisma skarżącej, że norma prawna określona w art. 37 ust. 3 tejże ustawy nie ma zastosowania do skarżącej i nierozstrzygnięcia tych wątpliwości na korzyść skarżącej, co doprowadziło bezpodstawnego nałożenia na skarżącą administracyjną karę pieniężną;
- 6) art. 7 i 77 Kpa w zw. z art. 3 ust. 1 pkt 2a w związku z art. 1 ust. 3 ustawy o Inspekcji Handlowej, polegające na uchybieniu obowiązkowi wyczerpującego zebrania i rozpatrzenia całego materiału dowodowego;
- 7) art. 189f § 1 pkt 1 Kpa poprzez ustalenie, że naruszenia nie cechował niski stopień szkodliwości, co doprowadziło do nieuzasadnionego nałożenia kary administracyjnej oraz nierozważenie zastosowania dobrodziejstwa instytucji opisanej

w przedmiotowym przepisie pomimo zastosowania się przez skarżącą do treści przepisów i zaprzestania przez stronę naruszenia prawa;

- 8) art. 62 ust. 1 pkt. 3 Prawa przedsiębiorców poprzez przeprowadzenie niezapowiedzianej kontroli w zakresie szerszym niż umożliwia to przepis ustawy Prawo przedsiębiorców, który umożliwia przeprowadzenie niezapowiedzianej kontroli jedynie w sytuacji sprawdzenia rzetelności obsługi poprzez dokonanie zakupu produktu lub usługi, a nie skontrolowanie oznakowania lokalu handlowego.

W odwołaniu strona zwróciła również uwagę, na trudną sytuację z uwagi na ograniczenia i pandemię, co nie zostało również wzięte pod uwagę przez organ pierwszej instancji.

Pismem z dnia 31 marca 2022 r. Prezes UOKiK poinformował przedsiębiorcę (...), o toczącym się postępowaniu administracyjnym w sprawie odwołania od decyzji PO.23.ZSE.7.2022.DB Mazowieckiego WIIH z dnia 25 lutego 2022 r. (nr akt: DR.8361.265.2021) oraz o przysługującym mu prawie do zapoznania się z aktami sprawy i wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów. Strona nie skorzystała ze swoich praw.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił i stwierdził.

Istotą postępowania odwoławczego jest ponowne rozpoznanie i rozstrzygnięcie tożsamej przedmiotowo i podmiotowo sprawy administracyjnej w granicach wyznaczonych rozstrzygnięciem decyzji organu pierwszej instancji. W toku postępowania organ odwoławczy dokonuje oceny, czy odwołanie strony postępowania jest uzasadnione oraz sprawdza, czy wydana decyzja była prawidłowa.

Stosownie do art. 5 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej, w sprawach związanych z wykonywaniem zadań i kompetencji Inspekcji, organem właściwym jest wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów jest organem wyższego stopnia i w związku z powyższym, w ramach nadzoru, jest uprawniony do przeprowadzenia niniejszego postępowania.

Do zadań Inspekcji Handlowej zgodnie z art. 87 ustawy o zużytym sprzęcie, należy kontrola przestrzegania przez dystrybutorów przepisów art. 37 i art. 39 ww. ustawy. Przepis wskazuje przy tym, że kontrola ta jest przeprowadzona na podstawie ustawy o Inspekcji Handlowej.

Artykuł 37 ust. 4 ustawy o zużytym sprzęcie wskazuje, że dystrybutor jest obowiązany do umieszczenia w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji w zakresie, o którym mowa m.in. w art. 37 ust. 1-3 ww. ustawy, wskazujących że:

- 1) dystrybutor obowiązany jest do nieodpłatnego odbioru zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych w punkcie sprzedaży, o ile zużyty sprzęt jest tego samego rodzaju i pełnił te same funkcje co sprzęt sprzedawany;

- 2) dystrybutor dostarczając nabywcy sprzęt przeznaczony dla gospodarstw domowych, obowiązany jest do nieodpłatnego odbioru zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych w miejscu dostawy tego sprzętu, o ile zużyty sprzęt jest tego samego rodzaju i pełnił te same funkcje co sprzęt dostarczony;
- 3) dystrybutor prowadzący jednostkę handlu detalicznego o powierzchni sprzedaży w rozumieniu art. 2 pkt 19 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym wynoszącej co najmniej 400 m² poświęconej sprzedaży sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych, jest obowiązany do nieodpłatnego przyjęcia w tej jednostce lub w bezpośredniej bliskości zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych, którego żaden z zewnętrznych wymiarów nie przekracza 25 cm, bez konieczności zakupu nowego sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych.

Zgodnie z art. 91 pkt 25 ustawy o zużytym sprzęcie, administracyjnej karze pieniężnej, podlega ten kto wbrew przepisom art. 37 ust. 4 nie umieszcza w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji w zakresie, o którym mowa w art. 37 ust. 1 – 3 ww. ustawy. Wysokość administracyjnej kary pieniężnej w przypadku, o którym mowa powyżej, stosownie do art. 92 pkt 6 ww. ustawy, wynosi od 5 000 zł do 300 000 zł.

Dodatkowo należy zwrócić uwagę na przepisy art. 39 ww. ustawy, zgodnie z którym dystrybutor jest obowiązany do:

- 1) udostępniania na rynku wyłącznie sprzętu:
  - a) wprowadzonego do obrotu przez wprowadzającego sprzęt wpisanego do rejestru lub pochodzącego od producenta, który wyznaczył autoryzowanego przedstawiciela wpisanego do rejestru,
  - b) oznakowanego zgodnie z art. 14 ust. 1;
- 2) umieszczenia w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji o punktach zbierania zużytego sprzętu, a w przypadku udostępniania na rynku sprzętu za pomocą środków porozumiewania się na odległość - do przekazania tych informacji w sposób umożliwiający zapoznanie się z nimi, w szczególności na stronie internetowej lub w formie komunikatu;
- 3) udostępniania na rynku sprzętu wraz z dołączoną do niego informacją, o której mowa w art. 13 ust. 1, w przypadku sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych.

Zgodnie z art. 91 pkt 26 ustawy o zużytym sprzęcie, administracyjnej karze pieniężnej podlega ten, kto nie wykonuje obowiązków o których mowa w art. 39. Wysokość administracyjnej kary pieniężnej w tym przypadku, stosownie do art. 92 pkt 5 ustawy o zużytym sprzęcie, wynosi od 5 000 zł do 500 000 zł.

Przy ustalaniu wysokości kary pieniężnej uwzględnia się stopień szkodliwości naruszenia, rodzaj, zakres i okres trwania naruszenia oraz dotychczasową działalność podmiotu (art. 93 ust. 3 ww. ustawy).

Zgodnie z art. 93 ust. 5 ww. ustawy w przypadku stwierdzenia w czasie jednego postępowania kilku naruszeń wyczerpujących znamiona naruszeń określonych w art. 91 ww. ustawy orzeka się jedną karę za wszystkie naruszenia, której wysokość nie może przekraczać najwyższej kary przewidzianej za dane naruszenia.

Natomiast zgodnie z art. 93 ust. 4. jeżeli podmiot podlegający ukaraniu przedstawi organowi dowody i okoliczności wskazujące, że podmiot ten dochował należytej staranności i uczynił wszystko, czego można od niego rozsądnie oczekiwać, aby do naruszenia nie doszło lub, że nie miał żadnego wpływu na powstanie naruszenia, a naruszenie to nastąpiło wskutek zdarzeń i okoliczności, których podmiot nie mógł przewidzieć, organ nie wszczyna postępowania w sprawie nałożenia administracyjnej kary pieniężnej wobec tego podmiotu, a postępowanie wszczęte w tej sprawie umarza.

Po przeprowadzeniu analizy zebranych materiałów dowodowych, Prezes UOKiK stwierdza, że ustalenia kontroli przeprowadzonej przez Mazowieckiego WIIH dały podstawę do stwierdzenia, że przedsiębiorca (...) nie wykonała ciężących na niej obowiązków wskazanych w:

- art. 37 ust. 4 ustawy o użytym sprzęcie, tj. nie umieścił w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji w zakresie, o którym mowa w art. 37 ust. 1 – 3 oraz
- art. 39 pkt 2 o użytym sprzęcie, tj. nie wywiesił w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji o punktach zbierania użytego sprzętu.

Powyższe dało podstawę do wymierzenia kary pieniężnej w oparciu o art. 91 pkt 25 oraz pkt 26 lit. c ustawy o użytym sprzęcie. Tym samym działania Mazowieckiego WIIH były zgodne z prawem i decyzja została wydana w sposób prawidłowy.

W złożonym odwołaniu strona zarzuciła naruszenie przepisów art. 37 ust. 3 ustawy o użytym sprzęcie, poprzez błędne uznanie, że strona spełnia definicję dystrybutora, o którym mowa w ust. 3, podczas gdy ustawodawca nałożył obowiązek wynikający z ust. 3 wyłącznie na dystrybutora prowadzącego jednostkę handlu detalicznego o powierzchni sprzedaży wynoszącej co najmniej 400 m², poświęconej sprzedaży sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych, której to definicji skarżąca nie spełnia, a tym samym nie mogła naruszyć obowiązku, o którym mowa w art. 37 ust. 3 ustawy o użytym sprzęcie.

Prezes UOKiK stwierdza, że za błędne należy uznać twierdzenie strony, że Mazowiecki WIIH przyjął, że kontrolowany przedsiębiorca spełnia definicję dystrybutora, o którym mowa w ust. 3, podczas gdy ustawodawca nałożył obowiązek wynikający z ust. 3 wyłącznie na dystrybutora prowadzącego jednostkę handlu detalicznego o powierzchni sprzedaży wynoszącej co najmniej 400 m², poświęconej sprzedaży sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych, gdyż organ drugiej instancji nie dopatrywał się takiego twierdzenia w żadnym miejscu w decyzji. Mazowiecki WIIH na stronie drugiej skarżonej decyzji przytoczył przepisy art. 37 ust. 1 - 3 mówiące o obowiązkach dystrybutorów, w tym tych prowadzących jednostkę handlu detalicznego o powierzchni sprzedaży co najmniej 400 m²,

jednak zapis ten nie stanowił oceny wielkości powierzchni placówki prowadzonej przez kontrolowanego i nie wskazywał na przyjęcie, że przedsiębiorca podlega obowiązkom, o których mowa w art. 37 ust. 3 ustawy o zużytym sprzęcie.

Prezes UOKiK nie ma również wątpliwości co do normy prawnej, gdyż ona w sposób jasny i niewymagający dodatkowych wyjaśnień wskazuje, jakie obowiązki informacyjne zostały nałożone na dystrybutora, wynikające z art. 37 ust. 4 jak i 39 pkt. 2 ustawy o zużytym sprzęcie. Organ drugiej instancji wskazuje, że obowiązki informacyjne wynikające zarówno z art. 37 ust. 4, jak i art. 39 pkt 2 niniejszej ustawy dotyczą wszystkich dystrybutorów sprzętu elektrycznego i elektronicznego, bez względu na wielkość powierzchni sprzedaży jednostki handlu detalicznego.

Zgodnie z definicją zawartą w art. 4 pkt 2 za dystrybutora – uważa się osobę fizyczną, jednostkę organizacyjną niemającą osobowości prawnej lub osobę prawną w łańcuchu dostaw, która udostępnia na rynku sprzęt; dystrybutor może być jednocześnie wprowadzającym sprzęt. Natomiast za udostępnianie na rynku zgodnie z pkt 17 ww. artykułu rozumie się dostarczanie sprzętu w celu jego dystrybucji, konsumpcji lub używania na terytorium kraju w ramach działalności gospodarczej, odpłatnie lub nieodpłatnie.

Z uwagi na oferowanie do sprzedaży sprzętu elektronicznego, przedsiębiorca (...) , spełnia definicję dystrybutora, a więc bezsprzecznie podlega obowiązkom informacyjnym, o których mowa m.in. w art. 37 ust. 4 i 39 pkt 2 ustawy o zużytym sprzęcie.

Należy również w tym miejscu również podkreślić, że nawet spełnienie obowiązków nałożonych w art. 37 ust. 1 – 3 ustawy o zużytym sprzęcie, dotyczących odbioru zużytego sprzętu, nie będzie spełnieniem wymagań informacyjnych, o których mowa w art. 37 ust. 4 ww. ustawy.

W związku z powyższym zarzut naruszenia art. 37 ust. 3 ustawy o zużytym sprzęcie (pkt. 1 odwołania), art. 37 ust. 4 ww. ustawy (pkt 2 odwołania) oraz naruszenia art. 7a § 1 kpa (pkt 5 odwołania) należy uznać za bezzasadny.

Po przeprowadzeniu analizy zebranych materiałów dowodowych, Prezes UOKiK stwierdza, że podstawą do wymierzenia kary przedsiębiorcy (...) , było naruszenie przepisów ustawy o zużytym sprzęcie, tj. stwierdzenie w pierwszym dniu kontroli braku wszystkich informacji wymaganych art. 37 ust. 4 oraz art. 39 pkt 2 o zużytym sprzęcie. Powyższe zostało udokumentowane w Protokole kontroli z 16 grudnia 2021 r. nr DR.8361.265.2021, do którego kontrolowany nie wniósł uwag. Nie ma w tym wypadku wątpliwości, co do stwierdzonego stanu faktycznego, nie kwestionuje go również sam przedsiębiorca, wskazuje jedynie, w piśmie z 7 lutego 2022 r., że zaraz po zakończeniu kontroli wywiesił w widocznym miejscu odpowiednie informacje. Należy również stwierdzić, że stan faktyczny został opisany w ww. protokole w sposób jasny, zrozumiały, jak również niewymagający dodatkowych wyjaśnień czy ustaleń. Inspektorzy zawarli również w protokole kontroli adnotację, że w toku kontroli poinformowali przedsiębiorcę o konsekwencjach wynikających z art. 91 pkt 25 i pkt 26 lit. c ustawy o zużytym sprzęcie.

Mając na uwadze powyższe, Prezes UOKiK uznaje za całkowicie chybiony, zarzut zawarty w pkt 6) w odwołaniu, dot. naruszenia art. 7 i 77 Kpa w zw. z art. 3 ust. 1 pkt 2a w związku z art. 1 ust. 3 ustawy o Inspekcji Handlowej, polegający na uchybieniu obowiązкови wyczerpującego zebrania i rozpatrzenia całego materiału dowodowego, gdyż w jego opinii ustalenia zebrane i opisane w protokole kontroli są wystarczające do podjęcia decyzji o wszczęciu postępowania i wydania decyzji mającej na celu wymierzenie kary pieniężnej w oparciu o art. 91 pkt 25 oraz pkt 26 lit. c ustawy o zużytych sprzęcie.

Prezes UOKiK wskazuje, że celem ustawodawcy było umożliwienie użytkownikom sprzętu pozbycia się w prawidłowy sposób odpadów w postaci zużytego sprzętu elektronicznego i elektrycznego, poprzez dostęp do informacji, gdzie i na jakich zasadach mogą te odpady pozostawić. W związku z tym przyjąć należy, że każdy dystrybutor sprzętu elektrycznego i elektronicznego przeznaczonego dla gospodarstw domowych winien w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży sprzętu elektrycznego i elektronicznego umieszczać wszystkie informacje, o których mowa w art. 37 ust. 1 – 3 niezależnie od prowadzonej przezeń powierzchni sprzedaży. Nawet jeżeli dystrybutor nie prowadzi jednostki handlu detalicznego o powierzchni sprzedaży wynoszącej co najmniej 400 m² poświęconej sprzedaży sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych, to przekazanie takiej informacji konsumentowi uświadomi go, że w większym sklepie ma możliwość nieodpłatnego pozostawiania zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych, którego żaden z zewnętrznych wymiarów nie przekracza 25 cm, bez konieczności zakupu nowego sprzętu. Przekazanie informacji o punktach zbierania zużytego sprzętu również jest bardzo istotna. Uzyskanie przez konsumentów powyższej wiedzy niewątpliwie przyczynia się do zwiększenia dbałości o stan środowiska naturalnego, poprzez ograniczanie pozostawiania zużytego, niepotrzebnego już sprzętu w miejscach do tego nieprzeznaczonych. Tym samym każdy dystrybutor, niezależnie od zakresu jego działalności, powinien mieć uwidocznione informacje wynikające z art. 37 ust. 4 w zakresie o którym mowa w art. 37 ust. 1 - 3, jak również wynikające z art. 39 pkt 2 ustawy o zużytych sprzęcie.

Prezes UOKiK wskazuje, że cechą charakterystyczną sankcji administracyjnej, a taką właśnie jest kara pieniężna nakładana na podstawie przepisów ustawy o zużytych sprzęcie, jest jej automatyczne stosowanie wobec podmiotu ponoszącego przypisaną mu obiektywną odpowiedzialność za naruszenie ciążących na nim obowiązków. Samo zaś stwierdzenie – udowodnienie faktu braku właściwej informacji wymaganej przepisami prawa jest wystarczającą przesłanką do nałożenia kary pieniężnej (co miało miejsce w tej sprawie). Nie ma przy tym znaczenia czy niedopełnienie obowiązku nastąpiło z winy (umyślnej czy nieumyślnej) danego podmiotu, czy też nie. Dodatkowo wskazać należy, że ustawa nie przewiduje możliwości badania przez organ Inspekcji Handlowej istnienia winy, bądź jej braku po stronie podmiotu, u którego ujawniono nieprawidłowości. Zatem samo stwierdzenie w wyniku kontroli, że określony podmiot nie zrealizował ciążącego na nim obowiązku ustawowego powoduje konieczność nałożenia kary pieniężnej, która jest karą administracyjną.

Wszystkie wyjaśnienia zawarte powyżej w niniejszej decyzji, w sposób wyczerpujący dowodzą również o braku uzasadnienia dla argumentu zawartego w pkt. 4) odwołania tj. naruszenia art. 7 w zw. z art. 77 w zw. z art. 80 Kpa, oraz wprost wykazują, że kontrolowany przedsiębiorca pomimo powierzchni lokalu wynoszącej 50 m² tj. mniejszej niż 400 m², bezsprzecznie podlega obowiązkowi informacyjnemu o którym mowa w art. 37 ust. 4 ustawy o użytym sprzęcie. Powyższe świadczy również o bezpodstawności zarzutu naruszenia art. 91 pkt. 25 w zw. z art. 93 ust. 2 ww. ustawy, poprzez nałożenie na stronę pieniężnej kary administracyjnej w sytuacji gdy strona nie podlega obowiązkowi, o którym mowa w art. 37 ust. 3 ustawy o użytym sprzęcie, a w konsekwencji nie mogło dojść do naruszenia obowiązku o którym mowa w art. 37 ust. 4 ww. ustawy. Jeszcze raz Prezes UOKiK podkreśla, że organ pierwszej instancji zarzucił stronie naruszenie obowiązku informacyjnego, o którym mowa w art. 37 ust. 4 ww. ustawy, a nie jak twierdzi strona art. 37 ust. 3 tejże ustawy, gdyż w żadnym miejscu w skarżonej decyzji taki zarzut nie wystąpił. Poza tym naruszenie art. 37 ust. 3 jest sankcjonowane zgodnie z art. 91 pkt 24 powyższej ustawy, który jak widać, w sentencji decyzji nie został wskazany.

Ponadto w odwołaniu strona w pkt. 8) wskazuje na naruszenie art. 62 ust. 1 pkt. 3 Prawa przedsiębiorców poprzez przeprowadzenie niezapowiedzianej kontroli w zakresie szerszym niż umożliwia to przepis ustawy Prawo przedsiębiorców, który umożliwia przeprowadzenie niezapowiedzianej kontroli jedynie w sytuacji sprawdzenia rzetelności obsługi poprzez dokonanie zakupu produktu lub usługi, a nie skontrolowanie oznakowania lokalu handlowego.

Odnosząc się do powyższego, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów wskazuje, że podstawą prawną przeprowadzenia niniejszej kontroli w zakresie przepisów ustawy o użytym sprzęcie, był art. 11 ust. 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1020 z dnia 20 czerwca 2019 r. w sprawie nadzoru rynku i zgodności produktów oraz zmieniające dyrektywę 2004/42/WE oraz rozporządzenia (WE) nr 765/2008 i (UE) nr 305/2011 (Dz.Urz.U.E.L 2019 Nr 169, str. 1) – obowiązującego od 16 lipca 2021 r. Zakres stosowania przepisów ww. rozporządzenia został określony w załączniku I do rozporządzenia, obejmuje on również regulacje dotyczące użytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego. W związku z powyższym zastosowanie w niniejszej sprawie będzie miał art. 48 ust. 11 pkt 1 ustawy Prawo przedsiębiorców, zgodnie z którym zawiadomienia o zamiarze wszczęcia kontroli nie dokonuje się, w przypadku gdy kontrola ma zostać przeprowadzona na podstawie ratyfikowanej umowy międzynarodowej albo bezpośrednio stosowanych przepisów prawa Unii Europejskiej. Prezes UOKiK informuje również, że artykuł 11 ust. 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1020 został wskazany, jako podstawa prawna przeprowadzenia kontroli, w upoważnieniu do przeprowadzenia kontroli nr DR. 312/2021 z dnia 2 grudnia 2021 r. – odebrany przez przedsiębiorcę 2 grudnia 2021 r., razem z „Pouczeniem o prawach i obowiązkach kontrolowanego.

W niniejszej kontroli art. 62 ust. 1 pkt 3 Prawa przedsiębiorców będzie miał zastosowanie jedynie do dokonanego zakupu kontrolnego, produktów lub usług sprawdzającego rzetelność usługi, na podstawie ustawy o Inspekcji Handlowej.

Ponadto inspektorzy na odwrocie karty pierwszej Protokołu kontroli, jako powód przeprowadzenia kontroli prawidłowo wskazali zarówno art. 48 ust. 11 pkt 1 oraz art. 62 ust. 1 pkt. 3 ustawy Prawo przedsiębiorców.

Mając na uwadze powyższe wyjaśnienia, należy uznać zarzut naruszenia art. 61 ust. 1 pkt 3 Prawa przedsiębiorców jako niezasadny.

Prezes UOKiK, nie zgadza się również z zarzutem strony dotyczącym naruszenia art. 189f § 1 pkt 1 Kpa i po przeanalizowaniu sprawy, podobnie jak organ pierwszej instancji, nie widzi podstaw do odstąpienia od wymierzenia kary na podstawie art. 189f § 1 pkt 1 Kpa. Okoliczności i waga naruszenia prawa nie budzą wątpliwości, co do istnienia przesłanek faktycznych uzasadniających nałożenie kary pieniężnej. Strona nie dopełniła obowiązków nałożonych na nią w art. 37 ust. 4 oraz art. 39 pkt 2 ww. ustawy, w związku z czym nie można uznać, że waga naruszenia prawa była znikoma, a tym samym przesłanka pierwsza nie została spełniona. Za spełnioną można uznać natomiast przesłankę dotyczącą zaprzestania naruszenia, gdyż strona jeszcze w toku kontroli podjęła dobrowolne działania mające na celu usunięcie stwierdzonych nieprawidłowości. Przesłanki te, jednak muszą być spełnione łącznie.

Ponadto organ drugiej instancji wskazuje, że fakt zaprzestania naruszania przepisów prawa i podjęcia działań naprawczych, nie zwalnia strony z odpowiedzialności za niedopełnienie obowiązków stwierdzone w chwili kontroli.

Nie została spełniona również przesłanka z pkt 2 art. 189f § 1, ponieważ nie była wydana przez inny uprawniony organ administracji publicznej prawomocna decyzja nakładająca na stronę za to samo zachowanie administracyjną karę pieniężną, jak również strona nie została prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, czy też prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe, a kara ta spełniałaby cele, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna.

W ocenie Prezesa UOKiK zastosowanie art. 189f § 2 nie spełnieni celów, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna określona w przepisach ustawy o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym.

Podsumowując Prezes UOKiK stwierdza, że Mazowiecki WIIH, miał podstawy do nałożenia administracyjnej kary pieniężnej na podstawie art. 91 pkt. 25 i 26 lit. c ustawy o zużytych sprzęcie. Organ pierwszej instancji właściwie wziął pod uwagę wszystkie okoliczności sprawy, jak również uwzględnił kryteria wymiaru kary zawarte w art. 93 ust. 3 ww. ustawy, dokonał również właściwej analizy przesłanek zawartych w art. 189f Kpa oraz okoliczności wskazanych w art. 93 ust. 4 ustawy o zużytych sprzęcie, wymierzając karę w dolnej granicy przedziału wskazanego w art. 92 pkt 5 i 6 ww. ustawy, tj. 5 000 zł.

Należy również uznać, że organ pierwszej instancji właściwie zastosował również zasadę określoną w art. 93 ust. 5 ww. ustawy, orzekając jedną karę za wszystkie stwierdzone nieprawidłowości. Organ dodatkowo podkreśla, że kara została wymierzona w dolnej granicy możliwej do nałożenia kary określonej w art. 92 pkt 5 (od 5 000 zł – 500 000 zł) i 6 (od 5 000 zł – 300 000 zł) tej ustawy. Kara pieniężna ustalona przez Mazowieckiego WIIH na poziomie 5 000 zł, zdaniem organu drugiej instancji została ustalona na poziomie najniższym z możliwych, biorąc pod uwagę, ustalony przez ustawodawcę szeroki przedział wysokości kary oraz, że przedsiębiorca nie wypełnił obowiązków wynikających z dwóch przepisów ustawy o zużytym sprzęcie, tj. art. 37 ust. 4 i art. 39 pkt. 2 ww. ustawy.

Odnosząc się do argumentu strony dotyczącego problemów finansowych związanych m.in. z pandemią, a którego organ pierwszej instancji nie wziął pod uwagę przy wymierzaniu kary, Prezes UOKiK informuje, że takie kryterium nie zostało ujęte w art. 93 ust. 3 ustawy o zużytym sprzęcie, z którego wprost wynikają kryteria wymiaru kary. Niemniej jednak informuje, iż w myśl art. 67a § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz.U. z 2021 r. poz. 1540 z późn. zm.), który zgodnie z odesłaniem wskazanym w art. 94 ustawy o zużytym sprzęcie znajdzie zastosowanie w niniejszym przypadku, wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej, na wniosek strony w przypadkach uzasadnionych ważnym interesem strony lub interesem publicznym, może:

- 1) odroczyć termin płatności kary lub rozłożyć jej zapłatę na raty,
- 2) odroczyć lub rozłożyć na raty zapłatę zaległości wraz z odsetkami za zwłokę lub odsetki określone w decyzji,
- 3) umorzyć w całości lub w części zaległości, odsetki za zwłokę lub opłatę prolongacyjną.

Niniejsze uprawnienie przysługuje stronie po tym, jak decyzja w niniejszej sprawie stanie się ostateczna.

Stosownie do art. 93 ust. 6 i 7 ustawy o zużytym sprzęcie, karę pieniężną, o której mowa w sentencji decyzji, stanowiącą dochód budżetu państwa, należy uiścić na rachunek bankowy Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Warszawie w terminie 14 dni od dnia, w którym decyzja o nałożeniu kary stanie się ostateczna.

Mając na uwadze powyższe w ocenie organu drugiej instancji brak jest podstaw do obniżenia wysokości kary, czy uchylenia zaskarżonej decyzji i umorzenia postępowania.

Zgodnie z art. 138 § 1 pkt 1 k.p.a., organ odwoławczy wydaje decyzję, w której utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.

Biorąc powyższe pod uwagę, Prezes Urzędu Ochrony i Konkurencji i Konsumentów orzekł jak w sentencji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie:

1. Decyzja jest ostateczna w toku instancji. W terminie 30 dni od jej doręczenia stronie przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Skargę należy wnieść za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, Pl. Powstańców Warszawy 1, 00-950 Warszawa.
2. Od skarg wszczynających postępowanie przed sądem administracyjnym od strony skarżącej pobierana jest opłata, tzw. wpis stosunkowy, zależny od wysokości należności pieniężnej objętej zaskarżonym aktem i wynosi:
  - 1) do 10.000 zł - 4 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 100 zł;
  - 2) ponad 10.000 zł do 50.000 zł - 3 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 400 zł;
  - 3) ponad 50.000 zł do 100.000 zł - 2 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 1.500 zł;
  - 4) ponad 100.000 zł - 1 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 2.000 zł i nie więcej niż 100.000 zł.
3. W przypadku wniesienia od niniejszej decyzji skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, strona ma możliwość ubiegania się o przyznanie prawa pomocy. Prawo pomocy może być przyznane stronie na wniosek złożony przed wszczęciem postępowania lub w toku postępowania sądowoadministracyjnego. Wniosek ten jest wolny od opłat sądowych. Wniosek o przyznanie prawa pomocy należy złożyć do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie.
4. Do należności pieniężnych w postaci kar pieniężnych nie uiszczonych w terminie stosuje się przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz.U. z 2021 r. poz. 1540 z późn. zm.).

Z up. Prezesa
Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

Anna Janiszewska
Zastępca Dyrektora
Departamentu Inspekcji Handlowej
/podpisano elektronicznie/

(...)